

ІННОВАЦІЙНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ПОТЕНЦІАЛУ ОРГАНІЗАЦІЇ

*Д.Р. Сватюк, здобувач вищої освіти
Національний університет «Львівська політехніка»*

*О.Р. Сватюк, к.е.н., доцент
Львівський державний університет внутрішніх справ*

Економічне становище характеризується надзвичайно високим і динамічно наростаючим рівнем складності проблем, від правильного рішення яких залежить не тільки результативність інноваційного розвитку, а й сама можливість його існування як суб'єкта економічної діяльності. Кризові явища в економіці та дестабілізація факторів зовнішнього середовища роблять негативний вплив на інноваційний потенціал організацій. Це виражається в скороченні чи фактичному припиненні інвестицій у процесні й продуктові інновації, зношенні капіталу, виснаженні науково-технічного потенціалу, втраті кваліфікованого персоналу.

Сформовані на даному етапі розвитку умови діяльності організацій спричиняються закономірністю визначення цілей, спрямованих на формування ефективних механізмів забезпечення інноваційної діяльності, активне проведення якої дозволить організації закріпити свої позиції на обраному ринковому сегменті й забезпечити необхідний рівень конкурентоздатності. Одним з основних напрямків рішення цієї стратегічної проблеми є питання відповідного ресурсного забезпечення й використання внутрішніх резервів організації, а саме виділення певного кола проблем:

- 1) зниження обсягів і рентабельності продажів;
- 2) скорочення традиційних ринків збуту продукції й пошуку нових;
- 3) недостатня злагодженість у діях вищої ланки керування;
- 4) відсутність чітко певних довгострокових цілей розвитку;
- 5) низька інноваційна активність організацій.

З метою вирішення проблем розвитку організацій необхідно активізувати пошук інноваційних шляхів мобілізації внутрішніх резервів, ефективно використати наявності, що є в наявності й розробляти напрямку ресурсозбереження. На практиці за рахунок внутрішніх резервів організація може підвищити ефективність своєї роботи на 10-20 %.

Можливі напрями розвитку потенціалу організації представлені на рис. 1.

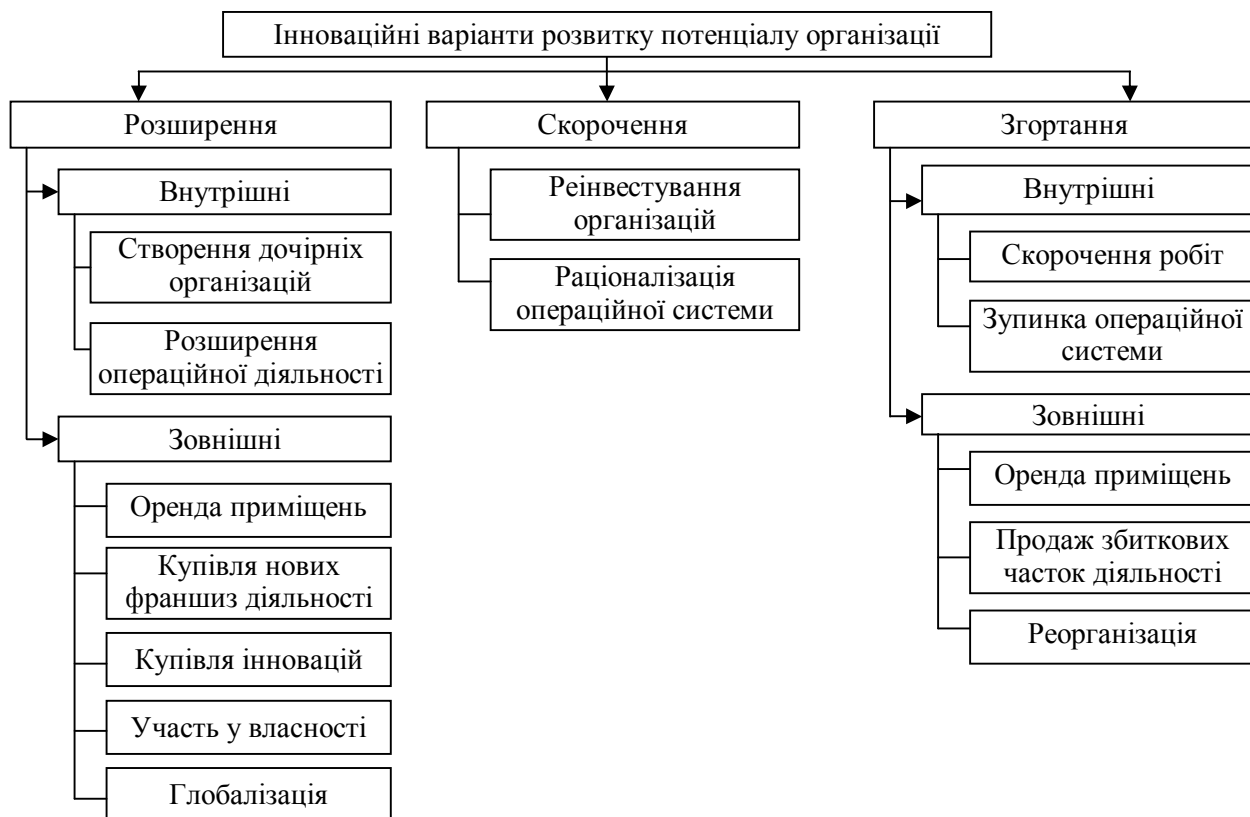

Рисунок 1. Інноваційні напрями розвитку потенціалу організації

На основі вибору стратегічних зон господарювання, сегмента ринку й варіантів розвитку потенціалу організації розробляється стратегічне планування структури господарюючого суб'єкта, тобто формуються системи й стиль керування, напрямку діяльності організації, його розміщення, організаційна структура, а також основні чинники забезпечення функціонування організації.

Отже, спостерігається певна тенденція втрати організацією здатності до виробництва складної й наукомісткої продукції, причому мова йде не тільки про інноваційність. Це свідчить про скорочення науково-технічного, інноваційного й операційного потенціалу, що, у свою чергу, може спричинити й неможливість подальшого технічного переозброєння базових галузей економіки. Організації, що мають інноваційний потенціал, здійснюють визначений вплив на рівень свого інноваційно-економічного розвитку, а ступінь стабільності рішень забезпечує максимально ефективну реалізацію напрямків розвитку.

Перелік посилань:

1. Економічна енциклопедія / [за ред. Б. Д. Гаврилишин]. – К. : Академія, 2002. – 951 с.

ІНСТРУМЕНТИ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИМИ РИЗИКАМИ

Н.О. Слободянюк, к.е.н., доцент

Є.О. Чечета, здобувач вищої освіти

*Донецький національний університет економіки і торгівлі
імені М. Туган-Барановського, м. Кривий Ріг*

Актуальність управління інвестиційними ризиками пов'язана з тим, що на сучасному етапі розвитку економіки України важливу роль відіграють інвестиції. Саме вони сприяють поживленню інвестиційного процесу, розвитку нових технологій, виробництву тощо.

Проте вибір ефективного інструменту мінімізації ризику потребує нагального вирішення, оскільки саме рівень інвестиційного ризику є однією з найбільших перешкод для вкладання коштів у економіку країни.

Дослідженням теоретичних основ управління ризиками займалися як зарубіжні так і вітчизняні вчені: Б. Райзберг, Л. Севідж, М. Фрідмен, П. Шумпетер, А.В. Матвійчук, В.Буянов, М. Альберт, В. Зігерт, Л. Ланг, М. Мескон, Н. Ковтун, Г. Бардиш, В. Ковальов, А. Пересада, В. Хопчан та ін. [1]. Незважаючи на те, що дуже багато авторів приділяли багато уваги в своїх роботах розгляду питань управління ризиками інвестора та його впровадження в теорію і практику, не можна однозначно визначитися з вибором ефективного інструменту мінімізації ризику. Тому проблема вибору інструментів і визначення найбільш ефективного з них є актуальною і потребує подальшого вивчення.

Ризик як економічна категорія являє собою подію, яка може відбутися або не відбутися. У разі здійснення такої події можливі три економічних результату: негативний (програш, збиток); нульовий; позитивний (виграш, вигода, прибуток). У інвестиційній діяльності істотне значення має чинник ризику. Інвестування завжди пов'язане з іммобілізацією фінансових ресурсів підприємства і зазвичай здійснюється в умовах невизначеності, ступінь якої може значно варіювати. Ймовірність втрат, збитку, виникнення фінансової нестійкості, упущеної вигоди досить велика через слабе управління ризиками, затримки інформаційних потоків, технічних причин тощо.

Саме тому необхідна система управління ризиками. Значимість управління ризиком полягає в можливості, по-перше, прогнозувати певною мірою наступ ризикового події, по-друге, завчасно приймати необхідні заходи до зниження розміру можливих несприятливих наслідків [2].

Така система включає в себе такі основні інструменти мінімізації ризиків: уникнення ризику, зниження його ступеня, збереження ризику за інвестором або передавання третім особам.

Уникнення ризику – ухилення від заходу, пов'язаного з ризиком. Однак бажання повного уникнення ризиків у процесі інвестування може призвести до стагнації виробництва, згортання діяльності, відмови від сфери бізнесу, у якій є такі ризики, тобто підприємство повинно повністю відмовитися від інвестиційного проекту. Цей метод управління ризиками ефективний, коли є велика ймовірність виникнення збитків [3].

Зниження ступеня ризику передбачає заходи, які зменшують розміри втрат або ймовірність настання несприятливих подій. Використання цього методу ефективне в ситуації, коли очікується великий розмір можливого збитку. Найбільш уживаними прийомами зниження ризику є: підготов-